

Sygn. akt II K 951/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela Prokuratora : ----

po rozpoznaniu dnia 04 lipca 2018 r. , 20 września 2018 r. , 30 października 2018 r. , 11 grudnia 2018 r. , 14 lutego 2019 r. i 26 marca 2019 r. na rozprawie w L. sprawy :

A. S. (1) , s. B. i D. z d. B. , ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że :

W dniu 27 lipca 2017 r. w miejscowości B. na ul. (...) , gm. N. , pow. (...) , woj. (...) jadąc pojazdem marki H. o nr rej. (...) naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w przepisie art. 22 Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób że, jadąc ul. (...) od kierunku miejscowości N. , rozpoczynając manewr skrętu w lewo w podporządkowaną ul. (...) , nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustępując pierwszeństwa , wjechał na przeciwległy pas ruchu wymuszając pierwszeństwo przejazdu jadącemu z kierunku miejscowości R. motocyklowi marki S. (...) o nr rej. (...) , w wyniku czego kierowca motocykla marki S. (...) o nr rej. (...) A. M. doznał obrażeń ciała w postaci : stłuczenia głowy , złamania koron zębów 15, 45 , 47 , stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej , rany tłuczonej łokcia lewego, złamania nasady kości promieniowej lewej , stłuczenia kolana prawego stanowiących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni określonych w art. 157 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 177 § 1 k.k.

1. Oskarżonego A. S. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. S. (1) kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego A. S. (1) do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby ;
4. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego A. S. (1) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego A. M. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 10000 (dziesięć tysięcy) złotych;
5. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego A. S. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 951/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2017 r. w miejscowości B., gm. N., pow. (...), woj. (...) około godz. 12.45 oskarżony A. S. (1) jechał samochodem marki H. o nr rej. (...) ul. (...) z kierunku miejscowości N. . Po dojechaniu do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) (droga podporządkowana) rozpoczynając manewr skrętu w lewo w podporządkowaną ul. (...) by dojechać do (...). W tym czasie ul. (...) z naprzeciwka z kierunku miejscowości R. motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) jechał A. M., który zbliżał się do tego skrzyżowania. Oskarżony A. S. (1) wykonując manewr skrętu w lewo nie zwolnił i nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu motocyklowi marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanemu przez A. M. i wjechał na przeciwny pas ruchu wymuszając pierwszeństwo przejazdu na kierującym motocyklem. Kierujący motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) A. M. widząc to podjął manewr hamowania, jednak uderzył w przedni prawy bok samochodu marki H. o nr rej. (...) kierowanego przez oskarżonego A. S. (1), który to znajdował się na pasie ruchu motocyklisty (k. 1-3, k. 3-5, k. 6-7, k. 8-9 i k. 13).

W wyniku tego zdarzenia kierujący motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) A. M. doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, złamania koron zębów 15, 45, 47, stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej, rany tłuczonej łokcia lewego, złamania nasady kości promieniowej lewej, stłuczenia kolana prawego stanowiących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni określonych w art. 157 § 1 k.k. (k. 39).

Oskarżony A. S. (1) i A. M. w chwili zdarzenia byli trzeźwi (k. 10-12). Warunki drogowe były dobre, nawierzchnia jezdni sucha, świeciło słońce. W miejscu wypadku obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h (k. 1-3, k. 3-5, k. 13).

A. S. (2) ma ukończone 60 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest osobą bezrobotną, nie był karany (k. 157), nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) (k. 52 k. 98-99), zeznań świadków: A. M. (k. 22 i k. 99-101), Z. K. (k. 42 v i k. 107) i Ł. Z. (k. 54v i k. 160) oraz dokumentów w postaci notatki urzędowej (k. 1 - 3, k. 56, k. 57, k. 66, k. 67), protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-4), szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 5), protokołu oględzin pojazdu (k. 6-7, k. 8-9), protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego (k. 10, k. 11), świadectwa wzorcowania (k. 12), dokumentacji medycznej (k. 26-35), opinii biegłego (k. 39), karty karnej (k. 58, k. 65, k. 133, k. 145, k. 157), danych osobo poznawczych (k. 59) i e-mail z (...) S.A. (k. 113).

A. S. (1) stanął pod zarzutem iż w dniu 27 lipca 2017 r. w miejscowości B. na ul. (...), gm. N., pow. (...), woj. (...) jadąc pojazdem marki H. o nr rej. (...) naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w przepisie art. 22 Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób że, jadąc ul. (...) od kierunku miejscowości N., rozpoczynając manewr skrętu w lewo w podporządkowaną ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustępując pierwszeństwa, wjechał na przeciwny pas ruchu wymuszając pierwszeństwo przejazdu jadącemu z kierunku miejscowości R. motocyklowi marki S. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego kierowca motocykla marki S. (...) o nr rej. (...) A. M. doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, złamania koron zębów 15, 45, 47, stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej, rany tłuczonej łokcia lewego, złamania nasady kości promieniowej lewej, stłuczenia kolana prawego stanowiących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni określonych w art. 157 § 1 k.k. to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k..

Oskarżony A. S. (1) podczas postępowania przygotowawczego i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 52 k. 98). Oskarżony A. S. (1) wyjaśnił, że w dniu 27 lipca 2017 r. jechał swoim samochodem marki H. do (...) w N. . Jechał ul. (...) w kierunku miejscowości R. . Gdy dojechał do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) chciał skręcić w lewo w ul. (...). Jednak wtedy na wyjeździe z ul. (...) stał chyba samochód marki K. który chciał wjechać na ul. (...), dlatego on zatrzymał swój samochód. Kierujący tym samochodem marki K. zorientował się że blokuje mu wjazd więc zaczął wykonywać manewry by on mógł wjechać w ul. (...). Kiedy nastąpiła możliwość wjazdu w ul. (...)

on skręcił w lewo wtedy poczuł uderzenie w samochód i wystrzeliła poduszka powietrzna i kurtyna . Oskarżony A. S. (1) wskazał iż wcześniej nie widział nadjeżdżającego z naprzeciwka ul. (...) motocyklisty . Następnie oskarżony A. S. (1) opisał swoje zachowanie po tym zdarzeniu drogowym (k. 52 k. 98-99) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. S. (1) po za częścią w której stwierdził iż przed wykonaniem manewru skrętu w lewo z ul. (...) w ul. (...) zatrzymał swój samochód , gdyż stojący na ul. (...) pojazd utrudniał mu wjazd na tą ulicę i dopiero rozpoczął manewr skrętu w lewo gdy ten pojazd umożliwił mu wjazd w ul. (...) . Wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) w tym zakresie są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: A. M. (k. 22 i k. 99-101) , Z. K. (k. 42 v i k. 107) i Ł. Z. (k. 54v i k. 160) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentami w postaci notatki urzędowej (k. 1 - 3, k. 56, k. 57, k. 66, k. 67) , protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-4) , szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 5) , protokołu oględzin pojazdu (k. 6-7, k. 8-9) , protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego (k. 10, k. 11) , świadectwa wzorcowania (k. 12) dokumentacji medycznej (k. 26-35) i opinii biegłego (k. 39) . Należy wskazać iż z wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika wprost iż popełnił on zarzucany mu czyn z art. 177 § 1 k.k. .

Sąd nie dał w wiary części wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) w których stwierdził , że przed wykonaniem manewru skrętu w lewo z ul. (...) w ul. (...) zatrzymał swój samochód , gdyż stojący na ul. (...) pojazd utrudniał mu wjazd na tą ulicę i dopiero rozpoczął manewr skrętu w lewo gdy ten pojazd umożliwił mu wjazd w ul. (...) . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) są niejasne, nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane pomniejszenie swojej winy . Należy wskazać iż z zeznań świadków A. M. (k. 22 i k. 99-101) , Z. K. (k. 42 v i k. 107) oraz pośrednio z zeznania świadka Ł. Z. (k. 54v i k. 160) wynika iż przed wykonaniem manewru skrętu w lewo oskarżony A. S. (1) nie zwolnił , ani nie zatrzymał swojego samochodu marki H. i gwałtownie skręcił w lewo z ul. (...) w ul. (...). Ponadto z zeznań świadka Z. K. wynika iż jadący ul. (...) motocykl kierowany przez pokrzywdzonego A. M. był doskonale widoczny .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków : A. M., Z. K. i Ł. Z. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka A. M. – pokrzywdzonego w niniejszej sprawie wynika iż w dniu 27 lipca 2017 r. około godziny 12:45 jechał swoim motocyklem marki S. o nr rej. (...) w miejscowości B. ul. (...) . W pewnym momencie zobaczył iż jadący z naprzeciwka samochód marki H. wykonał gwałtowny manewr skrętu w lewo . On podjął manewr hamowania jednak nie dał rady uciec nigdzie w bok , dlatego w odległości ok. 10-15 metrów od tego samochodu który znajdował się już na jego pasie ruchu położył motocykl na ziemi by osłabić uderzenie . Świadek A. M. wskazał iż jest zrzeszony w związku zawodowym kaskaderów i hobbistycznie gra w filmach . Z dalszych zeznań świadka A. M. wynika iż siłą poślizgu po asfalcie uderzył w samochód , jednak nie pamięta momentu uderzenia bo stracił przytomność . W swoich dalszych zeznaniach świadek A. M. opisał jakich obrażeń doznał w wyniku tego zdarzenia drogowego i jak wyglądało jego leczenie oraz jakie poniósł w związku z tym koszty (k. 22 i k. 99-101) .

Z zeznań świadka Z. K. wynika iż w dniu 27 lipca 2017 r. wyjeżdżał swoim marki D. z (...) na ul. (...) . Jako że wyjeżdżał z drogi podporządkowanej zatrzymał się przed linią przerywaną . Zobaczył iż z lewej strony od strony miejscowości B. nadjeżdża motocyklista który nie jechał szybko . Natomiast z prawej strony od strony miejscowości N. nadjeżdżał samochód osobowy który miał włączony lewy kierunkowskaz i zaczął skręcać w lewo nawet nie przyhamowując w ulicę na której on stał , mimo iż naprzeciwka jechał motocyklista . Świadek Z. K. stwierdził iż w jego ocenie oskarżony nie zauważył tego motocyklisty . Następnie motocykl uderzył w samochód marki H. . W swoich dalszych zeznaniach świadek Z. K. opisał swoje zachowanie po tym zdarzeniu drogowym (k. 42 v i k. 107) .

Natomiast z zeznań świadka Ł. Z. – funkcjonariusza Policji z (...) w L. wynika iż w dniu 27 lipca 2017 r. wraz z nadkom. J. W. około godz. 12.55 udali się z polecenia oficera dyżurnego KPP w L. do miejscowości B. na skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...) gdzie miało dojść do wypadku drogowego . Po przybyciu na miejscu zdarzenia na podstawie śladów znajdujących

się na jezdni , oświadczeń uczestników i świadków ustalili iż oskarżony A. S. (1) kierujący samochodem marki H. o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył przepisy bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób iż jadąc ul. (...) rozpoczął manewr skrętu w lewo w ulicę podporządkowaną ul. (...). Nie zachował przy tym szczególnej ostrożności i doprowadził do zderzenia z motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez A. M. . Z dalszych zeznań świadka Ł. Z. wynika jakie czynności podjął na miejscu tego zdarzenia drogowego i jakie ustalenia w związku z tym poczynił . (k. 54v i k. 160) .

Fakt, że wymieniony wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej z dnia 09 września 2017 r. sporządzonej przez biegłego M. R. . Biegły w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opinii pisemnej . Z opinii tej wynika iż w dniu 27 lipca 2017 r. A. M. doznał następujących obrażeń ciała : stłuczenia głowy , złamania koron zębów 15, 45 , 47 , stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej , rany tłuczonej łokcia lewego, złamania nasady kości promieniowej lewej , stłuczenia kolana prawego . Obrażenia jakich doznał A. M. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k.. Obrażenia jakich doznał A. M. mogły powstać w okolicznościach wypadku drogowego zaistniałego w dniu 27 lipca 2017 r. w mechanizmie najprawdopodobniej bezpośredniego uderzenia głową , klatką piersiową , łokciem prawym , przedramieniem lewym i kolaniem lewym o twarde, obły , tępy , tępokrawędzisty przedmiot lub twarde podłoże (k. 39) .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 177 § 1 k.k. stanowi iż karze podlega , kto, narusza chociażby nieumyślnie , zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym , powoduje nieumyślnie wypadek , w którym inna osoba odniosła obrażenia wskazane w art. 157 § 1 kk. Przedmiotem ochrony art. 177 k.k. są najbardziej fundamentalne z wartości, za jakie należy uznać życie i zdrowie człowieka. Nie jest natomiast przedmiotem ochrony bezpieczeństwo w komunikacji, które stanowi jedynie pewien specyficzny stan, charakteryzujący się brakiem zagrożeń dla wspomnianych dóbr. Zwraca uwagę fakt, że w katalogu tym zabrakło mienia, co jest wynikiem częściowej depenalizacji tzw. lekkiego wypadku komunikacyjnego. Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu o znamiona art. 177 k.k. jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym. Ta cecha, charakterystyczna skądinąd dla wszystkich przestępstw nieumyślnych, doznaje w treści omawianego przepisu pewnych ograniczeń. Przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy wypadku komunikacyjnego uwzględnić należy okoliczności przedmiotowe związane ze zdarzeniem , takie jak trudne warunki drogowe, opady atmosferyczne, siła wiatru, stan drogi lub innego szlaku komunikacyjnego itp. Na uwzględnienie zasługują również liczne okoliczności związane z cechami pojazdu prowadzonego przez sprawcę, na przykład zły stan techniczny, o ile rzecz jasna nieprawidłowości w tym zakresie nie zostały sprowadzone przez kierującego. Krąg stawianych sprawcy wymogów odnoszony jest do pewnego zgeneralizowanego wzorca normatywnego ; może on przybrać formę standardową („rozsądny obywatel”) lub kwalifikowaną („dobry kierowca”), zależeć to będzie od istoty badanego zdarzenia i roli, jaką odegrał sprawca (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, PiP 1996, z. 6, poz. 105). Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku

jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 II 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być zarówno umyślne, jak i nieumyślne, natomiast wynikające stąd skutki dotyczące życia, zdrowia lub mienia muszą być objęte winą nieumyślną. Przesądza to o kwalifikacji wypadku komunikacyjnego jako występku nieumyślnego. Podmiotem występku spowodowania wypadku komunikacyjnego - ze względu na znamię naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu - może być jedynie uczestnik ruchu, którego dotyczy obowiązek przestrzegania tych zasad, a więc kierujący pojazdem mechanicznym, pieszy, woźnica, rowerzysta, osoba prowadząca kolumnę pieszych i in. (por. K. Buchała, w: A. Zoll (red.), Komentarz 2, wyd. 1999, s. 394). W zależności od skutków rozróżnia się zwykły i ciężki wypadek. Według art. 177 § 1 k.k. ze zwykłym, zwanym też średnim wypadkiem mamy do czynienia, jeżeli jego skutkiem jest uszczerbek na zdrowiu osoby innej niż sprawca, polegający na naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres przekraczający 7 dni (tj. skutek określony w art. 157 § 1 k.k.).

Oskarżony A. S. (1) wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 177 § 1 k.k. albowiem w dniu 27 lipca 2017 r. w miejscowości B. na ul. (...), gm. N., pow. (...), woj. (...) jadąc samochodem marki H. o nr rej. (...) naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w przepisie art. 22 Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób że, jadąc ul. (...) od kierunku miejscowości N., nie zwalniając rozpoczynając manewr skrętu w lewo w podporządkowaną ul. (...), nie zachowując szczególnej ostrożności i nie ustępując pierwszeństwa, wjechał na przeciwny pas ruchu wymuszając pierwszeństwo przejazdu jadącemu z kierunku miejscowości R. motocyklowi marki S. (...) o nr rej. (...). W wyniku czego doprowadził do zderzenia kierowanego przez siebie samochodu marki H. o nr rej. (...) z jadącym z naprzeciwka ul. (...) w miejscowości B. motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanemu przez pokrzywdzonego A. M. .

Z treści art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 ,poz. 1260 ze zm.) wynika iż kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Zmiana kierunku jazdy jest manewrem polegającym na kontynuowaniu jazdy w innym niż dotychczasowy kierunek, niewynikającym jedynie z przebiegu drogi, a zależnym od woli kierującego; jest nią jazda polegająca na skręcaniu zarówno w prawo, jak i w lewo oraz na zawracaniu. Istotą manewru jest dalsza jazda w prawo lub w lewo w stosunku do tego kierunku, w jakim poruszał się pojazd . Z treści tego przepisu wynika, że zmiana kierunku jazdy lub zajmowanego pasa ruchu może nastąpić: z zachowaniem szczególnej ostrożności, kierujący pojazdem przed wykonaniem tego manewru jest obowiązany zbliżyć się pojazdem do prawej krawędzi jezdni - jeżeli zamierza skręcić w prawo, do środka jezdni lub na jezdni o ruchu jednokierunkowym do lewej jej krawędzi - jeżeli zamierza skręcić w lewo. Manewr może być jednak niekiedy wykonany niezgodnie z tą regułą, a mianowicie: wtedy gdy wymiary pojazdu uniemożliwiają skręcenie zgodnie z zasadą określoną wyżej lub dopuszczalna jest jazda wyłącznie w jednym kierunku . Kierujący pojazdem jest obowiązany z góry i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru . Szczególna ostrożność polega na upewnieniu się, czy można dokonać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Innymi słowy, kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego. Wymaganie zachowania szczególnej ostrożności przez zmieniającego kierunek jazdy nie oznacza, że w razie zaistnienia wypadku w czasie wykonywania tego manewru odpowiedzialność za jego powstanie zawsze spada na dokonującego zmiany kierunku jazdy. Jest ona wyłączona, jeżeli przyczyną nastąpienia wypadku jest nieprawidłowe zachowanie się innego uczestnika ruchu (za Komentarz do art. 22 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.05.108.908), [w:] R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008, wyd. III.) .

Oskarżony A. S. (1) podczas wykonywania manewru skrętu w lewo z ul. (...) w ul. (...) (droga podporządkowana) nie zachował szczególnej ostrożności i nie upewniwszy się, czy można dokonać manewr skrętu w lewo bez utrudnienia

ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Należy wskazać iż kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego. Zachowanie oskarżonego A. S. (1) podczas przedmiotowego zdarzenia nie spełniło tych przesłanek i w rezultacie doprowadziło do zderzenia samochodu marki H. o nr rej. (...) kierowanego przez oskarżonego z jadącym z naprzeciwka ul. (...) motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanemu przez pokrzywdzonego A. M. . Fakt popełnienia przez oskarżonego A. S. (1) tego czynu potwierdzają dowody w postaci A. M. (k. 22 i k. 99-101), Z. K. (k. 42 v i k. 107) i Ł. Z. (k. 54v i k. 160) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentami w postaci notatki urzędowej (k. 1 - 3, k. 56, k. 57, k. 66, k. 67), protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-4), szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 5), protokołu oględzin pojazdu (k. 6-7, k. 8-9), protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego (k. 10, k. 11), świadectwa wzorcowania (k. 12) dokumentacji medycznej (k. 26-35) i opinii biegłego (k. 39) oraz wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) (k. 52 k. 98-99) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż oskarżony A. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu a z jego wyjaśnień w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika wprost że popełnił ten czyn (k. 52 k. 98) .

Należy ponadto stwierdzić iż w wyniku tego zdarzenia drogowego oskarżony A. S. (1) nieumyślnie spowodowała obrażenia ciała u kierującego motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) . Pokrzywdzony A. M. w wyniku tego zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci : stłuczenia głowy , złamania koron zębów 15, 45 , 47 , stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej , rany tłuczonej łokcia lewego, złamania nasady kości promieniowej lewej, stłuczenia kolana prawego stanowiących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni określonych w art. 157 § 1 k.k. (k. 39) . Fakt ten potwierdza opinia pisemnej z dnia 09 września 2017 r. sporządzonej przez biegłego M. R. . Z opinii tej wynika iż obrażenia jakich doznał A. M. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k.. Obrażenia jakich doznał A. M. mogły powstać w okolicznościach wypadku drogowego zaistniałego w dniu 27 lipca 2017 r. w mechanizmie najprawdopodobniej bezpośredniego uderzenia głową , klatką piersiową , łokciem prawym , przedramieniem lewym i kolanem lewym o twarde, obłe , tępe , tępokrawędzisty przedmiot lub twarde podłoże (k. 39) .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego A. S. (1) co do popełnienia przez niego czynu z art. 177 § 1 k.k. nie budzą wątpliwości .

Wymierzając oskarżonemu A. S. (1) karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra jakim jest bezpieczeństwo komunikacji .

Jako okoliczność łagodząca wobec oskarżonego A. S. (1) Sąd uznał fakt iż oskarżony nie była dotychczas karany (k. 157) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu A. S. (1) za czyn z art. 177 § 1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczonej wobec oskarżonego A. S. (1) kara 6 miesięcy pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy . Sąd wymierzoną oskarżonemu A. S. (1) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności zawiesił na okres próby 2 lat na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k., uznając iż jest to okres wystarczający dla zrozumienia przez oskarżonego wagi popełnionego przez nich występku biorąc pod uwagę wyżej wskazane okoliczności łagodzące . Groźba wykonania kary w okresie próby ponadto spowoduje , iż oskarżony A. S. (1) będzie respektować porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Należy wskazać iż oskarżony A. S. (1) nie był dotychczas karany (k. 157) oraz orzeczono wobec nich

kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym rok , tym samym zachodzą przesłanki wskazane w art. 69 § 1 k.k. umożliwiające zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego A. S. (1) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności .

Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego A. S. (1) do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby . Orzeczenie tego obowiązku spełnia wobec oskarżonego A. S. (1) cele zarówno wychowawcze jak i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnych przestępstw w przyszłości.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego A. S. (1) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego A. M. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 10000 (dziesięciu tysięcy) złotych. Sąd uznał iż kwota ta jest adekwatna biorąc pod uwagę rodzaj krzywd doznanych przez pokrzywdzonego A. M. , stopień zawinienia oskarżonego oraz wysokość jego dochodów .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego A. S. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonego .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.